

סיון בסקין חמישה שירים

בעקבות הפציעה באלפים

רק אדם שעולה להר, נופל מההר.
אין דורכים פעמים באותו נהר.
אך אני דרכתי פעמים במי חיי:
מחסלת-בלאי.

כל מקרה פחד-מות הוא טעות של המות עצמו.
זה לא בדיוק בבטן, כמו שאמרו נערי אסקימו
לימון. זה בכל מקום ובכל איבר:
אני מתה? כבר?

מה אמר על הכוח שזרק אותי במורד
ההר? שהוא פיזיקלי, ואני הייתי מטרד
פיזיקלי. הלואי שביום שיבוא יומי,
זה יהיה כה גשמי.

ואחר כך – גלגול מטרף, שנועד, בחצץ מצקצק,
לעטף את גופי בהר, כמו גבינה בכצק –
הנדסה לא-אוקלידית ופיזיקה בלתי-ניוטונית,
גלגולן של דקות ושל טונות.

מה אמר? שיצאתי פצועה אבל לא מחוצה,
שדברתי אחר כך הרבה גרמנית רצועה,
שקשט את ערי דרום טירול פרוצופי בסגנון נאו-גותי,
ושאז הבינותי:

כָּל מְקָרָה פְּחַד־מָוֶת הוּא רַק הַכְּנָה לְרָמָה הַבָּאָה
שֶׁל בְּדִידוּת, לְבְדִידוּת אַחֲרוֹנָה, עַד מִצְרִים, עַד חֶסֶר־תְּנוּעָה,
עַד פְּרֵעָה שֶׁהַנִּיחַ יָדָיו עַל בְּרַכְיוֹ, כְּתַלְמִיד לְמוֹפֵת,
עַד שְׁעֵצֶם־זָנָב קוֹפֵאת.

יִסְלְחוּ לִי הָאֱלֹפִים, וְהָרוּחַ הַבְּלִטִית, וְחוֹל הַלְנוּט:
מֵעוֹלָם לֹא הֵייתִי כָּל כֶּךָ לְבַד וְכָל כֶּךָ לְבַד,
כַּמְפַּעַל שֶׁהַשְּׁבֵת, כַּמְשָׂא שֶׁהַשְּׂמַט,
וְזֶה עוֹד כְּלוּם לְעִמַּת.

תל אביב, 4 באוגוסט 2006

יומן המסע שלך

הֶלְכְתָּ בְּלְעֵדֵי לְדוֹלוּמִיטִים,
הָרִי הָאֶהָבָה הַמְנַסָּה,
וּבִתְשׁוּקַת הַנְּדוּדִים הַמִּיתִית
כְּתַבְתָּ בְּשִׁבְלֵי יוֹמָן מִסָּע.

לֹא בְּשִׁבְלֵי — אֶךְ כְּתִיבְתָּהּ נִתְּנָה לִי,
כְּאוֹת הַהֶתְקַרְבוּת הָאֲמִתִּי,
כִּי כָּל מַחְבֵּרֶת בְּלִתִּי פּוֹנֵקֶיזִינְלִית
הִנֵּה בְּחִירָה אֶקְטִיבִית בְּשִׁפְתֵי.

לֹא לִי עֵתָה — לְעֵצְמָהּ קְרֵאתָ
לְתוֹר אַחֲרֵי אֶתְגֵּר וְהַתְּנָקוֹת,
הַפְּחַד שֶׁל כְּבִלֵי via ferrata,
הַכְּבֵד שֶׁבְּגוֹף וּבִלְקוּט.

וְאֶשְׁתָּהּ, שֶׁנִּפְצָעָה בְּאֱלֹפִים,
פְּקָדָה קְפוֹת חוֹלִים בְּתֵל אֶבִיב.

הָהָר עֶבֶר בֵּי וְהוֹתִיר חָלָל בֵּי,
וּמִלְחָמָה הִקְרִינָה מִסְבִּיב

עַל כָּל קִירוֹת בֵּיתֵי סָרְטִים שֶׁל פֶּחַד,
כָּל כֶּף שׁוֹנֶה מִפֶּחַד שֶׁל הָרִים,
מַחְנִיק, מְתוֹק וּמִתְחַנֵּף, כְּמוֹ רַחֲתֵי־
הַלְקוּם הַטּוֹרְקִי, הַמְעַרִים

עַל חוּשׁ הַטַּעַם, עַל קִנְיָה וּנְשׁוּט.
עֲלִית לְבִדְדָה, בְּסַנְדְּלִים,
עַל הַפְּסָגָה הַהִיא, הַמִּתְעַקֶּשֶׁת
לְהַתְעַלֵּם מִגְּלֵם הָאֲקָלִים.

כְּתַבְתָּ לִּי יוֹמָן מְסַע, כְּשֶׁבַט
שֶׁל אִישׁ אֶחָד. סִפְרָתְךָ אֶת הַכֹּל
לְנַעֲרָה פְּצוּעָה, הַמְּאַהֲבֶת
בְּדוֹלוּמִיטִים וּבְכֶרֶם טִירוֹל,

כֶּה וּבַחֲלוּמוֹתֶיהָ, עֲלֵם
אַרְבָּע־רִיסִים. בְּבִטְחוֹן גְּמוּר
הָהָר עֶבֶר דְּרָכֶי, כְּמוֹ חֲמֹר גֶּלֶם
בְּתוֹךְ סִדְנַת־אוֹיֵר שֶׁל הַנְּרִי מוֹר.

יוֹמָן מְסַע נִפְלֵא נִתַּן כִּפְרָח
לְנַעֲרָה שֶׁהִרְכִּיבָה שְׁנָה:
הָהָר עֶבֶר בֵּי וְהוֹתִיר בֵּי פֶתַח
לְרוּחַ הַפְּרָצִים הָאֲחֻרוֹנָה.

תל אביב, 8-9 באוגוסט 2006

שני רישומי גברים

אתה ישן לבד בחדר השני.
בחדר הראשון, מול המחשב – אני.
מחשבותי פזורות, כמו באתר פרוץ.
עכברושים אוכלים את תריס העץ בחוץ.

אתה מנח על המטה, גוף דק־גזרה.
אני עוברת לי משם וחזרה.
אני יודעת שרצית להלם
ולהביס את החלום – עם החלום,

לישן ולא לחשב על מה שבבטחה
אתה רואה בו כשלוץ של חלומך.
שריריך, שערות גופך, איברי המין –
הכל פרוש, אף מבטך אינו זמין.

שנתה היא בלוף, המכסה על חרדה.
חן החיות כלן: חתול וחסידה,
סוס ונמר וקוף – מתוח בשרירי
גופך, שלא מרגיש התקררות־תשרי.

בהעדר אלטרנטיבה הדרדית,
אני חוזרת לסלון, כדי להביט
ברפרודוקציה, בה יש לה תאום:
דיוקן עצמי של אלברכט דירר בעירם.

ואלברכט דירר – הוא היה בחור גנדרן,
מעט נשי, עם מצנפות שעטורן
אקסטרוגנטי, ושרוכים על החלצה,
ותלתלים כמו של רוקמת חרוצה.

אָבֶל הַפֶּעַם אֲלִבְרַכָּט לֹא לֹוּבֵשׁ דָּכָר,
רְשׁוּם שְׁחֵר־לֶבֶן, אָבֶל יֶרֶק הַנִּיר,
אָבֶל חֲזֹק הַגּוּף, וְכֵה דוּמָה לָהּ.
אֲלִבְרַכָּט הוֹלֵךְ לְשַׁחֹת, אוֹ זֶה עֵתָה שְׁחָה,

אָסַף אֶת תִּלְתְּלֵיו בְּרֶשֶׁת מוּזָרָה.
אֵתָה תִּסְלַח לִי, יִקְרִי, עַל נְהִירָה
אֲחֵרִי רְשׁוּם, שְׁתוּף חֲמֵשׁ־מֵאוֹת שָׁנָה
הַפֶּף לְבוֹד־מוֹתָהּ לְצַרְף אֲמוּנָה

בִּיכְלֵתוֹ שֶׁל גּוּף כְּזֶה לְיִצֵר עוֹלָם
שֶׁל אֲמָנוּת, שֶׁלֹּא הוֹלֵךְ, לֹא נֶעְלָם,
שֵׁם אִין זִיוֶף בְּטוֹן, וְאִין רְשׁוּם כּוֹזֵב.
אָבֶל עֵינֶיהָ עֲצוּמוֹת, וְזֶה כּוֹאֵב.

תל אביב, 18-21 באוקטובר 2006

תכנון המשפחה

יֵלֵד?
אֲנִי שׁוֹאֵלָת
אֵת עֲצָמִי. (קֶדֶם כֹּל, יֵלֵדָה...)
אָבֶל לֹא יִהְיֶה לָהּ
מֶה שֶׁהִיא לִי:
גְּבִיעַ הָאָגָם הָאוֹבְלִי,
יַעַר הַנֶּגֶר כְּמוֹ פְּסוּקֵי קֹהֶלֶת,
גֵּן אֲמִתִּי שְׁאִפְשֵׁר לְאָכֵל.
הִיא לֹא תוֹכֵל לְהֶצִיץ
מִבְּעַד לְוִילוֹן הַכַּחַל:
הָאֵם גַּם עֵץ הָאָגָס יִשָּׂן?
לְגַדֵּל רִיחֹן בְּעֲצִיץ

זֶה לֹא מִסְפִּיק.

אֵיךְ הִיא תִּדְרַע שְׁלֹא מִתְיַשֵּׁן
שׁוּם דְּבָר עֵתִיק
בְּעוֹלָם הַצּוֹמַח? כְּמוֹ בְּאֲמָנוֹת.
(כְּתִיבֵת שִׁירָה גַם הִיא סוּג שֶׁל גְּדוּל חֻקְלָאִי,
חֻלְקַת תּוֹפּוּחֵי אֲדָמָה.)

כְּשֶׁאֲנִי אָמוֹת,
אֵיךְ תִּרְאֶה אֶת הַזְּמַן זוֹרֵם?
("תִּינְקִי... תְּבַלְעִי...")
תִּקְרָאִי דוּמָא...")
אֵיךְ תִּרְאֶה אֶת הַזְּמַן זוֹרֵם, כְּמוֹ קָרֵם
אֲטִי מִשְׁפּוֹפֶרֶת זְקֵנָה,
בְּמָקוֹם שֶׁבּוֹ אֵינּוּ מִתְרַחֵשׁ דְּבָר
מְאֹז שִׁיבֵת הַסֵּב מְסִיבִיר,
וְדוֹקָא שָׁם, בְּגִנָּה,
מִתַּחַת לַחֶסֶה, נִקְבֵּר
כְּלָב הַזְּמַן הַכְּבִיר:
מְצַמְצֵת — חֲלָפּוֹ שְׁלוֹשָׁה דוּרוֹת,
יְצֵאתָ לְהִשְׁתִּין —
נִחְפְּרוּ חֲמֵשׁ בְּאֵרוֹת,
הִתְחַלְפוּ עֲשָׂרָה שְׁבֻטִים.
הַוִּילּוֹן הַכַּחַל וְעֵץ הָאֲגֶס
הִגְנוּ עָלַי מִפְּנֵי
הַסֶּפֶק הַצּוֹגֵן, הַגֶּס
בְּכוּחוֹ שֶׁל הַזְּמַן וּבְכַנְי
בֵּיתִי, שְׁכָל הַצּוֹמַח עֶמֶד
מֵאַחֲוָרֵי גְבִס, כְּשֶׁהִבִּיאוּ אוֹתִי
לְעוֹלָם הַצּוֹמַח, הָאֲמִתִּי,
וְלֹא סֵתָם הֵם שֶׁתְּלוּ עֵץ אֶלּוֹן
לְכַבּוּדִי, נִצְמָד

לְגִילִי. אֶךְ הָאֵם יָבוֹא
עַץ אֲלוֹן לְהִגָּן עַל בְּתִי?
עַץ עֲרֻמוֹן לְהִגָּן עַל בְּתִי?
עַץ אֲגוּז לְהִגָּן עַל בְּתִי?
וַיֹּשִׁיט לָהּ אֶת כָּל גְּבָהוּ?
שְׁלֵא תַהֲיֶה לְכַד בְּעוֹלָם,
שְׁלֵא תַהֲיֶה לְכַד בְּעוֹלָם!
וּמִי יָבוֹא לְהִרְכִּיב
אֶת צְבָא מַגְנֵיהָ מִפְּנֵי הַשָּׁקְרִים
שֶׁל אֵי-זָכְרוֹן וּמוֹצֵא הַהוֹרִים
מִכְּלוּם נְעֻלָּם?

רק הפיקוס של תל אביב.

רק הפיקוס של תל אביב.

תל אביב, 1 בספטמבר 2006

אלול

מְאָרְזִים שֶׁל חַג עוֹמְדִים, כְּמוֹ כְּנַסְיֹת קְטַנּוֹת,
בְּחִלּוֹנוֹת הַגּוֹתִיִּים תְּמִיד אֶפְשֶׁר לְמַנּוֹת
סַחֲוֶרָה סְטַנְדְּרַטִּית — יֵיזוּ, דְּבַשׁ וְשֶׁמֶן.
וְכֶךְ יוֹדְעִים מָה הָעוֹנָה, מָה הַשְּׁנָה, מָה הַשְּׁעָה,
כִּי סוּג הַיַּיִן מִשְׁתַּנָּה, וְסוּג הַדְּבַשׁ הוּא הַפְּתָעָה,
וְאֵינִן לִי שֶׁמֶן,

מִדּוּעַ כְּנַסְיָה קְטַנָּה עִם דְּמוּת קְרוֹשׁ בְּלִתִּי-נְרָאָה
דוֹמָה לְבֵית-בְּבוֹת, בּוֹ מְאָרְחַת לְסוֹאֲרָה
בְּבוֹת יְפוֹת — בְּכָה פּוֹסְטֵר-וִיקְטוֹרִינִית.
הִיא מְנַגֶּנֶת בְּפִסְתָּנֶת קֶטָן, מְשַׁקָּה אוֹרְחִים מִהַסְרֹיִס

המיקרוסקופי בקפה, ומארגנת ויסט,
קוראים לה ג'נט.

וכל מה שאני רוצה, כשבתערוכה מקרית
אני רואה דבר כזה, הוא רק לצרח בעברית:
"אינכם רואים מה מצפה לכם, פוסטמות?
זה יגמר בחפירות, זה יגמר בדם סמיד,
ויש לכם שלוש דקות עד שהורגים את הנסיד,
אני חותמת.

ויש לכם חמש דקות, והילדה ששחקה
עם הבבות, כבר אלמנה עם מכונת תפירה דפוקה,
מהקירות והפנים כבר מתקלף הצבע.
שלחו לכפר את הטבח ושחררו את הגנון,
ויש לכם שלש דקות עד שהורגים את פרדיננד
בסריבו."

במקום בבה, במקום קדוש על קיר, מתוך המארו
מקשיב לספורי זועה שלי על חפירות וגז
בקבוק של יין מאזור תעשייה מעבר
לקו ירק, ושמן זית מנצרת התחתית,
וסוג הדבש הוא הפתעה, אבל השמן הוא כתיית,
וזה forever.

וסוג הדבש הוא הפתעה: פרחי שיזף, פרחי שזיף,
או אבוקרו. דבש טעים, אבל האבוקרו — זיפת:
עוד לא התחילה העונה, אבל תפוח
נוכל לטבל, בתאבון קצת מגשם ופודיבי,
וסוג הדם הוא אפס, אי, או בי, או אי ובי,
וזה בטוח.

תל אביב, 11 בספטמבר 2006